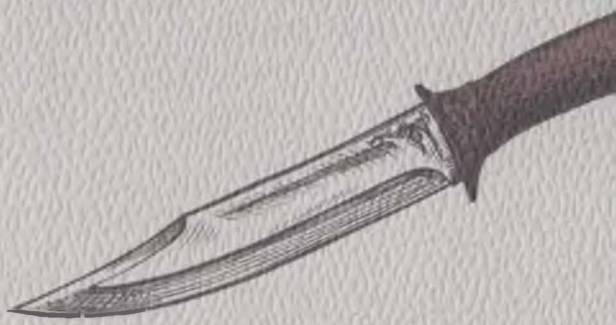

Mehmet Özkan Şüküran

Aynada Yürüyen Sesler

İthaki\Poetik

İthaki

Mehmet Özkan Şüküran, 1994'te Bingöl- Karlıova'da doğdu. Anadolu Üniversitesi Maliye bölümünden ve Bahçeşehir Üniversitesi İletişim Fakültesi'nden mezun oldu. Galatasaray Üniversitesi İletişim Anabilim Dalında yüksek lisans yaptı.

Şiirleri, yazıları ve söyleşileri *Varlık*, *Evrensel Kültür*, *Yeni E*, *Yokuş Yola* gibi dergilerde yayımlandı. *Gül Rengini* isimli dosyası 2016 Yaşar Nabi Nayır Şiir Ödülü'ne değer görüldü ve aynı adla 2016 yılında Varlık Yayınları tarafından yayımlandı. İstanbul'da yaşıyor.

Aynada Yürüyen Sesler
Mehmet Özkan Şükürân

İthaki Yayınları - 1701

Yayına Hazırlayan: *Devrim Horlu*
Düzelti ve Son Okuma: *Burak Albayrak*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Ağustos 2020, İstanbul

ISBN: 978-625-7913-74-4

Sertifika No: 46603

© Mehmet Özkan Şükürân, 2020
© İthaki, 2020

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sokak, 1907 Apt. No: 31 Moda-Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 40200

Mehmet Özkan Şüküran

Aynada Yürüyen Sesler

İthaki

İçindekiler

bir yerlere vaktinde gidememenin şarkısı 13
kassarın yıkılmış taşlar üzerindeki dünyevi bilgisi 19
çünkü unutmak 23
duvarda üç pencere: bir iki üç 29
levhaya yazılan bakış 33
yıldızlara bakınca görülmeyen 37
bitmeyen bir akşam serinliği 41
çıkarılmış sermaye 43
biraz daha şimdi 47
kara tahammül 49
birinin indiği 53
kuşlara küs bir ağaç 57
bir cümle için az daha 65
söylendiği gibi 69
onlar için opera seria 71
başka türlü okunabilen sayfa ya da in short unspoken words 73

“Camınıza taş olurum,” diyen o kara çocuklara

bir yerlere vaktinde gidememenin şarkısı

buradayım, ne kadar uzaksa o kadar.
suyun öteki kıyısında gördüklerimle
hiçbir mucizeye şahitlik etmedim.
gerçeğin ölümün elçisi sayıldığı öğle vakti
su kenarlarında unutulmuş çocuk sesleri.
yücelik, rüyadan düşeceğim uzaklarda
gecenin nesnesiyle bir bağ kurmadan
içinde göz büyüyen anların temizlenmesi
karnıma çekilmiş dizlerim çürümeden
bir bakışla beliren kirli yüzler gibi...

sesiyle kendine dönmüş dağlara, çağrıldım
hecelenmemiş sulardaki sedef işlemeli kötülük,
huşu içinde selamladım yaklaşan gölgeyi
bir tek şeyi gizlemedim
hasarla buluştuğum akışı döndürmeden,
çığlık atsam, kim duyar bileğindeki serinliği,
yola yakışmayan uzakların indiği.
sessizlik... kefaret değil çektiğim
ucuz bir inatla
duramam burada,
bu beni ezen kara günahla
saatimi uzaklara bakmaya ayarladım,
ölülerin henüz bilmediği bir telaşla.

doğrusu, yanıldığım şeyler var hâlâ
gümüş yüzüklü parmağıyla
sığınakları gizleyen duaların yükünden kurtuluncaya kadar
hiçbirimizin ellerini karanlık örtmeden.
belli ki varınama daha çok var.

buralara kadar yola düştüğüm,
bakiye olsun diye önceden yürüdüğüm
neyse,
erken gitmekle ilgisi yok ama
böyle hatırlamasam, yürümeyi beklemeden
mahşerin sesini eğildiğim kuyulardan duymasam
dilden önce, her şeyin bir boşlukta durduğu yerde
her yere geç ulaşmış sesi,
hiçbir yere ulaşmamış yankısı, özlediklerimin.

tanınmaz hâldeyim, yollara sığmıyor atlar.

benim eğrilen kollarım gecikmekten
ben bakmadan, bu anlar temizlenmez
hatırladıklarımı bir eski maya tutmaz
mukaddes bir suda rahmetle yıkansam da
yanlış dillerden etlendiğim bir zaman
çağrıldım, yalnız kalmış ağzıyla dağların.
yabancıyı karşılayan ihtimalin kesinliği
edilmemiş sözleri dinlemenin işaret ettiği
yüzlerinde yorgunluk olan bizler için
neden kuyuda unutulmuş çocuk yeminleri.
çürüyen ayaklarım, vaktinde yürümemekten
elimde dağları yaracak bir eski asa
yola sunulmuş bir neden olsa
mâsivâ. sesim ayrı yere, ben yere...
buradan alnıma yazılmış bin yıllık yas
tanık olmanın utancı,
dil değmemiş sözlerle kalmanın kahrı,
nalbantların durmadan mührüne kazıdığı
artık ben dokunmadan kimse okuyamaz.

oraya bakmadan geçmişi yorma isteği
çocukları dâhil etmeden şarkıya
yürüyorum
önümüzde bir zaman, kurumuş yapraklar altından bakılarak
ölülerin unutulmadığı bir akşam
bağışlamayı beklemeden
belki konuşabiliriz bi'şeyleri
geçmiş bilgisini, sözün sildiğini, kirletilmiş şeyleri

neredeyim ben
azığım azalmış, suyum bitmek üzere
bir şamandan kelimeleri
ateşten bir heykeli elime alıp yanmadığıma göre
bir uykudan bir ölüme,
kimseye kulak kesilmeden
sorular üzerinden yükselen korkunun içinde
uzaklardan gelen hikâyeyi kuyulardan öğrendim.

bir ses böylece. çığlığı duyulmamış bir yere
hiçbirimiz bir şeyler eskiyince siyah caddelerden...
bi'şeyleri bilmekle adımlarımın önünde yürüdüm.
bur'dayım ne kadar ertelenmişse o kadar
sesimi yıkayan itiraf, görünür olan kibir, bozulan hece
suyumu kimsenin pıhtılarını temizlemek için...
yoruldum.
bir ölünün eskileriyle taşıyorum gövdemi
tırnaklarımda kalan et ve kan
azığımdaki cümle şaman suresi
ben böyle her şeyi kutsayıp yarım bırakmaktan.

kovuldum.

yüzüme çarpan izlerden çoğalan bir şey yok.

ezberlediğim kibirden, suyun içinde yıkanarak dönüyorum
üzerimde taşıdığım sözlerin laneti
bir an adımlarıma bağlanan yüzlerin hayali
bu baş dönmesi, geri çekiliş, başkası olmanın ağrılı hâli
biliyorum, ölüler artık bana bir şehir üfleyemez
kuyudaki bakıştan bir oluşa yaklaştıysam
imalarla yoldan dönmek, aksanımı değiştiremez
dağlardan çağrıldım, buradayım.
bu ellerim bana bir beyaz, bir alın gösteremez
bu yüzden mi terk...

"Uyandırdım mı seni? Uyuduğunu bilmiyordum."
"İyi oldu. Kötü bir rüya gördüm."
"Dizlerinde bir leke var, her şey yolunda mı?"
"Beni zorla bir yere götürüyorlardı..."

kassarın yıkılmış taşlar üzerindeki dünyevi bilgisi

dert değil hem kalafattır suda dağılan
fışkıran kum, ıslanmış pirinç taneleri
nereye giderken, o nereden baksa
sorulara dönüşen kireç izleri
bu hiç adil değil, dedi.
yangında islenen taşlar
köpüren sütün mayası, ateşin hatırası
içi geçmiş uzaklardan dönerken
ölümün bir tartışma olması mı
tarih, nefeslerin eksildiği gecenin simgesi.
yalan değil, kırıldı yüzünde günlük tutan kalabalığın kafiyesi

yoksa sularla yaşıt o bilgelik mi
kırık ayaklarıyla yıkılmış evde kendine geldi.

"ne kadardır buradayım, her şeyi duydum kendimi duymamak için."

leke, sesinin masalıyla büyüttüğü yerde
kalakalmanın ağrısı mı neyse
temizlenmiş bir diş gibi beyaz atlardan
yırtılmış uzun resmi aldığında
bir dokuz/ bir iki/ iki sıfır bir beş
tek gözüyle okumaya başlamış cadde isimlerini
yanmış duvardaki.
evden çıktı, suda yıkadı ellerini
yumuşak bir ay görüntüsü
sarışınlığı tükenmiş bir savaş.
nereye gitse açıktı hep evinin penceresi
pirinç, seyir haritasında yeşili kaybolan ada teknesi

"kana renklenmiş bi'şehrin fotoğrafı
süvarisini büyütmüş atlar
dönüyorum bunca sesin altından
bu leke düğümlenmiyor
biraz gök katıyorum toprağa
kendime geliyorum."

geriye baktı. dinlemenin üç ayrı sözü vardı.
akıntıda yıkanmış yüzü, kırık pencere sesi,
dağı andıran B harfi yani
ilk duyduğu sesin nedense üç kez yinelenişi
ölümleri sıraladı
acı, nereden geldiyse yolcunun kırılmış kemiği

ama bir dili yokken nasıl kusardı ağrılarını
bütün ölülerle akraba olarak mı
yeni bir ses çağırdı. durup sonra bakıp sona
yedi gün yedi gece
belki bir takat gelir diye

"istediğim bu değil,
bu değil yaşamak istediğim
kanayan bi yara gördüm artık oradayım
kirinden arınmış her şey için."

çünkü unutmak

bütün bunlar sence güzel mi
unutulmuş bir yüz, pişmanlığı yürüten azap
cevaplar belirgin değilse de orada değilim
dünün ölerek bugün olduğu yerde
geçmişi harflere işleyecek kimse
suyu kirletmeden yılanlar çıkaracaksa
sancıları çekilmemiş bir dil üzerinde...
bunu ben istemedim
seslerden fışkıran ölüm, onu kanattığında
hiçbir şey getirmedim,
bulmadım bir şey hiç.
el değmiş bir yaradan aziz gibi kendini çıkaran olmadım.

sular yağmuru akıtmıyor ve bir beddua gibi iniyor akşam.

şimdi izi yok edilmiş sudan ve kardan
bir beddua gibi inen akşam, yol bozukken her akşam
kederli bir eşikte yürüdüğüm
serinliğin taşındığı sokaklar,
nefretin anıldığı kalabalıklar, içinden ölüm geçerek

mecaz değil, harfleri işlemek iyi bi'şey de
biri sayarsan çoğalır kahır, üstümüze düşmeyen lütuf
duymayıp bildiğimiz şeyler sıralanır
hiç olmamış seslerin uzağında çoğaltır bağırmak beni.
buna ihtiyacı olan kimselerin
sönmüş bir çağrıdan neyi kalmışsa
o kadar

"kalakalmanın kâbusu mu bu?"
"neden olmasın?"
"doğrusu soruların hak ettiği cevap bu."

bir ses taşıyorum yüzümde

duvarda üç pencere: bir iki üç

ses, bakmam gereken şeylere izin vermiyor

unutmaya çalıştıklarımı hatırlamaya uyandığımda
üflemeyecek biriktirdiği tozları kimse. yazık,
bilinmeyen bir odada uyanmak kadar
uçurum, nasıl düşlenirse o kadar
akşamüstü kefaretiyle geliyorsa her yolculuk
yüzüm cıvanın içinde çürümüş olduğuna göre
gözlerimde parmaklarıma yetecek kadar kan var

uzaklaştığım evlerden, sevilmiş sokaklardan
bir buğu yükseliyor, bu gelen beyazlıkla
bozacağım tövbeler bana yaklaşacak
bunları duyurabileceğim bir ulağım yok
çarmıhımı henüz ben gerdim
bıçağımla nasıl kana buladıysam gövdemi, öyle
yılanlara benzemiş bir nefesle
mucize yaratmak beklendi benden
önüme düşen büyü, kurulmuş
yolculuğun gürültüsü, çözülmemiş ağırlık, ettiğim dua
ellerimi kutsamaktan başka
yaramadı bir şeye
suyun, bana yan baktığıyla kaldım.

dinlensem biraz, konuşurdu dilimin ucundaki
öldürürdüm içimden geçen ağrıyı
bu akşamüstü ölmek ellerimden gelmediğine göre
bir şeye benzemeyen rüyadan uyanmalıyım

görülür gibi değil
madem böyle karanlığa doğru büyüdü her şey
bir dünya tarihi çıkarılmadan
benim hamurumdan yapılmasın hiçbir nesne
baktığım her zerre bana benzemeden, uzaklaştım.
bıçaklar kaldırıp vurdum aynaya
nasıl unutmaya çalıştığıma baktıysam,
gövdemi kanattıysam nasıl, öyle.

I.

nereden sesleniş ki bu büyüyen elime
suları kirleten, dinlediğim halde
gizlediği yüzleri gösteren birilerine.
kim gönderdi bunu, bilmiyorum
-ben de.

sevilmemiş yüzleri uzaklaştıran aynalarda
nedamet dökülen bir geçit tarifi var
bir gece, gelecek olan akşamı hayal ediyor
zehir içeren bu sesleniş, mühim suya çağırış
bu hemen beni karıştıran giz
benim kıyametim olmayacak.

II.

her an günaha dönüşecekmiş gibi
bir uzak bahçe yok şimdi.

su dolu bardakla beklemişsem
anlamını bilmediğim şeyler var
geçtiği yeri duyuran ölüm,
çağrıları elime ulaştıran yürüme isteği
ama
bazı şeylerin delili olmuyor
ve söylenmiyor demeden
yanıtlarım, göl sularının anlattığı masal değil
hayrolsun, her şeyin çokluğundan Allah'a sığınırım.

birikmiş bir akşam yoksa daha kimsenin avuçlarında
bu gelen çağrı, neyin geç kalmışlığı da
bir isim gerekli
ya da
ne çok fotoğraf
var buhur kokularıyla elime ulaşan
değişmiş sular, gölgede konuşan erguvanlar
karınca zamanlarından, bir tarih sayfasından
gözlerine akşam düşmeden kimsenin
-benim de.

III.

bu bir sorun değil,
şarkılı yarınları beklemek anlamsız
kendini sabırla anan bir sesle
elimdeki çağrının kimden geldiği hesapta yokken
bir ilgisi var, uzak bir zamana atılmanın
-galiba.

sesi işitiliyor bir ilk dağın yakından
yürürsem,
büyür ay elimin iki arasında
aynada görünür. kardeşine bakmanın utancı.
öyleyse, o ilk taşı kim yerinden kaldıracak

çocukluğumdaki bakıştan, keşfedilmiş buğudan
sonra, ertelenmişlikten beni kurtarabilecek zaman
neden ben onca sese yaklaşırken düşmek zorunda kalayım.
hiçbir şeyden süt damlamasın artık
yine de
işaretler bırakırken gölge mi o ışığa düşen

yanıtlar için kara olan tarafa geçiyorum
iyi bir şey yok
vazgeçiş, kötü bir bakış, kirletilmiş nefis
-başka ne olabilirdi ki

yıldızlara bakınca görülmeyen

hatırladığımdan başka şey yok
bir yas evinde, bakılmayı bekleyen pencereye varınca
bir masal, barbarın diliyle orada...

hiçbir yere gitmedim
bitmeyen dalgınlık, aşina olunmuş azapla bir
kötülük ancak böyle sürdürülür.
kendini gökte sanan bir yıldız değilsen
dilin işlemediği, kimsenin söz söylemediği
bir yüz mü bu, üzülmüş bir ayın eğildiği
artık sesine hemhal olunmamış onlara
ilk ışığı beklemenin uykusu düşecek.

ne tuhaf! el değmemiş bir kayadan seslenmek
hepimizin içinde büyüdüğü.

sıyrıl her şeyin gürültüye dönüştüğü sözlerden
yok gözün gördüğünden haberi
aklın duyduğundan, haberi yok kimsenin
kimseden, bir uykudan uyanıp öylece beklediğinden.
işiten göz mü daha çok
yürümeye karar vermeden
büyüdüğüm dilin güzelliğine bakarak
benden kopmuş hiçbir rüzgârı göremedim.

"kapı açık."
"görüyorum ama kapıya çıkan bir yol yok"

korkunç olan da böyle bir şey
bu ağız, bir eski şarkıyla açılmış
hepimizin yüzüne çok yetişmiş önceden.
yeniden, marifet değil beklemek bir ölüyü
kirlenmemiş bir akılla duyabilirken
dönmüş baş, seyredilen nemcehen, görülen film,
iyilik değil, ağır kıpırdayamama hâli.

madem artık bir ben var, neden korkayım
yalnızsam gizlenmeye gerek yok,
tanınmamış gibi davranan bir şeylere, yeniden
ben olmadım.
bağırmak için sular görmeye gidiyorum
büyüyen çocuk sesleri,
içimizdeki şarkı, biz kimsenin olmadığı yerde
suyun anahtarı ve sesi kesilen bir çalar saat.

"çalar saat bütün uykumu bölüyor."
"..."

bitmeyen bir akşam serinliği

sesin karanlığı böldüğünü söylediler,
yüzüm dönük de olsa
burada, suyu beklemenin bir ilmi var.
okunmuş sulara inanmamaktaki ısrar,
yüzünü ötelere dönmekteki kibir
bir film
şeridi
değil geçtiğimiz.

diline kar değmiş bir çocukluktan
düşen bir yorgunluk, uzaklaşan bir sevinç
eğilince yer değiştiren bir geçmiş
hatırla
suyu görmeden boyamış ellerin,
oradan bakınca gördüğün yüzler yok şimdi.
biraz yavaş, biraz da o uzak günlerden
sormadığımda kimse söylemesin,
dilden başka düşecek bir yerin olmadığını.
bilemedim başımın üzerinde yürüdüğümde
göğün bir uçuruma dönüştüğünü, bilsem
ama duymanın kapısı yok, kırılacak bir kilidi...
dile değmiş bir karın büyüyünce köze dönüşmesi
beklediğim, ölülerimi toplayacak bir zaman.

çıkarılmış sermaye

suyun telaşla aktığını söylemedim.
erken öğrendim
her şeyin siyah olması bunca kirden değil.

rölans

-ölümün bir anıya dönüşmediği zamanlara

neden bilsem söylerdim kimin eliyle eskidiğini
o yüzümü zehirleyen ay'la ben çocukluğumu duymaya,
ölümü ihmal eden bir boşluk, büyük
gizlediğim resimlerden baktım
ne iyi!
buraya yüzünü dağa dönmek demişlerdi.
bunu da öğrenirdim
plazalardan, büyük dükkânlardan çıkıp her akşam
yıkılmış sokaklar, çöpe atılmış eşyalar, buruşmuş kâğıtlar
bozulmuş kalemler ya da tüm yanlış anlaşılmalar
farz et ki susmak olsun şimdi.

kendini bölen gökte leylak serinliği
yüceliği taşıyan bir uzun şarkıya
yakışan dilin seslendiği.
kıyılara değil, sahillere gecikildiğinde enikonu akşam
kuşların rüzgârla üşüştüğü bir zaman
su verilmiş sedef bir mührü taşıdım ellerimde.
aynı gök, aynı isimle serpilen inkâr
yalnız bir serinliği omuzlarına geçirmiş buralar
göklerden gelen bir şey, olmayacak
bir dağ ötekini gölgeler
yenilmeden üzerimizdeki esmerlik.
yenilmesin.

niçin unuttuğumu hatırlamam zor burada
zaman aradan çekilirse susarım, dilimde süt dövmesi
suyun kırdığı beyaz, bir vadiye şimdi diye açılan ağız
orada dursun
bir uzun yürüyüşten döncrim,
burada, yenilmedi üzerinizdeki serinlik, der biri
sesin kilitleri açtığı akşam
dursun orada
biraz daha şimdi.

kara tahammül

buraya ilk geliyorum.
sizin için çook uzaklardan getirdiğim bir yüz bu,
şimdi neler oluyor
bana kimse demesin.
vakti geldiğinde yaklaşırım, kelimelerin bildiği
bir ağızla, yüzün görmediği.

o son şarkıyı dinlemiş olmanın hüznüyle
şimdilik bir elim yok ölenleri diriltecek

demir tırnakları battığında etine sayfaların
kirle yıkanmış kapı önleri
bir suyun uzun uzun dinlenmesi
suya atılmış bir taş gibi
taşın suyla bir arada görünmediği
tercüme edilmiş bir uzun cümle belki
bir öfkeyse beklediğim,
kelimelerin arasında görülmemiş
çoktan duruyor orada

duruyorsun,
dil bir yerlere gidiyor böylece
kim ne yazıyorsa çoktan silinmiş de
bir fotoğraftan ödünç alınmış gibi
hatıranın iç geçirmesi
hep bir düz yol bulma hâli
yolun dağla birleşmediği
dağınsa öylece çağıran sesi
bir güzellikse beklediğim,
ölümün sözlüğüne geçirilmiş hiçbir yüz
onu gizleyemeyecek
diyorum, cevaplansa
dilden başka bir yerin olmadığı.

şimdi kimse konuşmasın, unutun beni çook önceden.

birinin indiği

bir şehre girmenin değil, çıkmanın anlatıldığı
çok söz eskidi,
izin ver burada bir fesleğen çoğalsın
yoruldum, bir yazıya ulaşmak için akşamı beklemekten
sular görmekten, bir dağı düşünmekten

yeni şeyler gerekli desem
mesela temiz sulara karışmayacak bir zehir,
kitaplaşmayacak bir söz
ya da suların söndüremeyeceği bir yangın
pazartesi, salı
şu mahveden sabah sekiz akşam beş öğüdü
burada ölü taklidi de yapılabilir belki
ama bu hep böyle devam etmeyecek belli ki
askıda bir köy zamanı gelmeden dağa çekilecek
nar çiçekleri, yasemin, manolya ya da diğer akdenizsel şeyler
orada büyümeyecek
hiç.

buna rağmen, erken uyansam
evlerin ışıkları açılmadan,
her gece bir gemiyi batırarak
bekleyecek bir şeyim olsun diye.
evet, bekliyorum
sizin dilinizle nereye çeksen gelecek bir gemi
hiçbir dağa oturmamış, nefretten yola çıkmamış
ama kim yürürse bu dağda
bin göğsü duyar çok hiç durmamış
dursam orada, hep.

büyü yine de büyü olmalı
üflenmiş bir yüze ihtiyaç duymadan
bir kapıya isim olmak için beklemek,
süt ve yılanın bir ikili olduğunu öğrenmek,
süte hep bir yılanın geleceğini bilmek.
değil ama bu masalla büyüdüysem de
yılanları kuyulara kadar takip eden bendim
öyleyse
beni öldüren zehri ellerimle büyütmüştüm yılanın göğsünde
yeşil.

böyle durumlarda susmak silahını kullanmak gerekebilir
susmak bir silah, galiba siz de
sizin rüyanızdan uzak durarak
yüzünüzde saat, bileğinizde sürme
bir bedduayı taşımanın kardeşleri
yağmurun ölüsü nedir, diye sorsam şimdi
bir düşüşü konuşacak herkes
oysa bir at inse süvarisiyle
neyi basar, kimse bilmez
sonra ya biri iner oradan ya da ölür ay
bir yılan kendini onarmaya gider beyaz bir kuyuda.
bir kuyudan çıkmak konuşulur sonra,
kara.

kuşlara küs bir ağaç

hep karanlık pencereleri beklemeye
sular, dağlara doğru yürüdüğünde
bir söz kapısında başladığın gece,
başkasının sevdiği şarkıları mırıldanıp
ölüleri çağırmaktan yorulmuş bir sesle
büyüt kendini sen.

şimdi selam ve merhaba
üşüyen sulara
bir av hikâyesini büyüten avcılara
yürek yürek geleceğe koşan atlara
kendine eğilmekten vazgeçtiğin akşamlarda
hep esmerliğiyle anılan adamlara
sarışınlığı diri tutan kadınların tuttuğu taşlarla
dağlarda erguvanları kollayan ne varsa
ya da işte tüm yaşananlara
diyelim son bir kez daha.

sen orada
şu kaleyi içeri alalım büyüsün için
dağları tekrarlamanın zamanı geldiğinde
yeterince beklesen
bir çocukluk hikâyesi çıkar,
bir yenilginin bütün halleri
kırdımsa da bir şeyleri
yanlış kaynamış kemiğini kırdım sözcüklerin
ve galiba, buna rağmen
bir şaşkınlıktır, geçmiş.

beklemek epey bir şey başka
yenilgiyi bir şenlikle buluşturduğunda
solmuş güllere üflemekten çekinen zaman
büyüttüğü hissin dağılma korkusunu yaşadığın o an
unuttuğunu saymaktan yorulmuş parmaklarına bakarak
zarını uykusuzluktan yana atmanı anlıyorum
rüya göremeyeceğin bu gece
tastamam açılmış gözlerle bak unuttuğuna
büyümeyecekse yürümeye adımların
ölsünler için dışarı alalım
çocuk olmadı o hiç kar görünce

günaydın ve iyi günler
hâlâ ölülerin başında bir taşı severek geçenler
bir duvarda gülleri saklayarak üçer üçer
bizi o kalede çok eskimiş bir gün bekler
oradan ağaçlara küs kuşların uçuşunu seyrederler
ama artık ne olduysa geri döndüler
ağızlarında eskimiş kelimeler
ellerinde bir çarmıhtan ödünç alınmış çiviler
yazılıp da silinmiş defterler
istesek, bir karanlık iner dağdan üçer beşer
ama gece midir bize ulaşan bu sesler
belki de hepimizi bir gün nefret ettiğimiz o karanlık örter

şimdi solmuş güller sana ve iyi geceler
anlat kendini sen
sonra belki bir gün unutur herkes ölmeyi.

aşındırma heceleri

konuşulacak değil.
aldık konuştuk, çok sevdik.

bir cümle için az daha

bu şüre bir bıçak gerekli, diyen Gizem'e,
büyü'sün için
iyi ki!

Senin ağzından güzel bir cümle duymak için
Bütün sözcüklerimi sana vermeye hazırım, dedi adam
elleriyle oyalanarak.

Herkesin sözcüğü kendine, bardelen çiçeği desem
Sen anlamazsın ama biri anlar, dedi kadın.
Mesela sözcüklerden iyelik ekini çekmeden,
Nefsini öldürüp parmaklarını kana bulamadan
Güzel bir cümle kurabilir misin?

Nefisle yol ayrımım geride kaldı galiba,
dönsek bulur muyuz?
Diye sordu adam yolculukta yalnız olduğunu bir an unutarak,
Masanın üzerinde eskimiş bir bıçak,
Adamın üzerinde kara bir gömlek.
Bu aceleyle mutlaka bir iz kalır gerilerinde
Gömlek, kara.

Sen ölürsen, dedi kadın, öyle bir üzülürüm ki
Kendi tabutumun arkasından yürür gibi olurum.

Kendi bıçağına bakan bir hayvan olurum,
Sen yürürsen, dedi adam.
Bıçağın üzerinde dövülmüş bakırın parlaklığı
Hatırladığı en eski şey kesilmiş bir hayvan ıslığı

Adam ve kadının yüzündeki durgunluktan
Evet, geç kalmışlar.
Bir sözcüğe, bir cümleye, kapıya isim olmak için bir zile.

"Bir kazaya kurban gidecektik az daha"
"Gitmedik ama bir kazaydım zaten"
"Başkasının ağzına bal sürüyor sözlerin"
"Benim ağzımdaki acı tat biraz da bundan"

Acının konumlanışı, sırtta taşıyışı, elde duruşu
Yüzdeki ölü derinin dökülüşü
Bir hakikatin yalanla örtülmüş hâli
Öyle çok birdenbire ki bir suyun akışı gibi
Bir bıçağın tene dokunurkenki hissi
Nerde şimdi, o sözcükleri vermeye hazır ağzın heceleri.

Kadın adama baktı, adam bir yalnızlığa
Belki, dedi, bize bir cümle kalmadıysa
Saatleri bölmek gerekmeyecek daha sonra
Öyleyse, susmadan elden ne gelir diyerek
Bir nokta, kara
Kara olduğu için de bakıyor birbirlerinin ardına

O gidiş ki nasipsiz bir nefisten
O ağız ki hep duru kalmaktan
O konuşma ki sıcaktan değil soğuktan
Ama şimdi özürler dilenir, bıçak çekmeceye yerleştirilir
Tabuta çivi çakan adamın elleri örselenir
Ağız bir cümle için tene dilenir
Adam kadının, kadın adamın elleriyle oyalanır
Bir yolculuğa, bir çift olmaya, bir paragrafa doğru heceler
birleştirilir.

"bir cümle için gerçekten bu yaptığımıza değer miydi?"

"bir kazaya kurban gidecektik az daha"

söylendiği gibi

sonra isimleri unutulmuş sular gibi akınca ölüm
güzel mi yüzüne bakmadan dağların söylediği
adını yazıyoruz bir kışa hazırlanmanın
neredeyse kar yağacak, kurumuş suların gördüğü
bir şimdiki gün, kirlenmiş mevsim
uzaktan gördüğün ev, bir yağışı bir sevince değiştiğimiz
benden olsun övgüsü
bütün zamanın bir anıya harcandığı.

kendini bir ateşe söyleten zaman
her şeyini yitirmiş ellerinde bir göz, tüğ u teber
hepimiz gerçeğin dillendiremediği hüznü diğerinin
daha konuşmadan yolun kesiştiği
uyuduğunda görülmeyecek bir rüyanın
çok önceden söylediği
üflediğin suyun tadıyla siliniyor
geçmiş,
o yalnızca ölümden konuştuğumuz.
gerçeğe yaklaşınca dehşete sinmiş bir yüz.

yine de berelenmiş bir kışı söyleyen ay
unutmanın çoğaltttığı mânâ değil bu
yeşili uzatan su, kırılmış aynamızdaki soru
yolunu bulduğunda yükselen bir korku
yakından bakınca daha iyi görünüyor
unuttuğunu hatırlamayı özleyen dili konuşarak
rüzgârın sürüklediğini gören mihnetle
evet,
bir yanlışın doğrulanmayan geçmişi gibi
yeniden yazılıyor hem bakan hem görülen yüz
ama eşeledikçe ısıtmayan ateşin serinliğiyle

bir gül de sen atar mısın beyazlar üzerine

onlar için opera seria

uzak bir ihtimale el bağlama
ölümle bize bahşedilen bu yas
kelimelerin öykündüğü bir sesle
bize varıncaya değin
şehidin görmediğine şahit edildiği bir kısa zaman.
kusur yok, imgesi olmayan bir ölüm
susan bir dil, hep başa dönen şarkı.
şimdi nasıl istenir,
dövülmüş nefisle kendine bakmak
inciler çıkarılırken sözlerden
mananın yüzlerce surete büründüğüyle kalmak
dahası yok,
ölümün kirini başkalarına bulaştıran
mümküne sarıldığında her başlangıç için gün tutan
o çocuk olmayacak.

biraz sonra, çocuğa eminim
şehrin nereden başlayacağını görmeye gidecekken
aynı fotoğrafta duracağına
bu yüzden uzaklaştığımda
ya da çantasına uzatmış parmaklarını
karanlıktan çekip çıkardığında
ona katılmalıydım.

iyisi mi siz buradan bir uzunca gitmek beğenin
tanıdık belki dünyayı
çok göz çok ağrı çok diye kılarım
her yıl aynı gün hatırlanan dehşette
ben de inanabilirim belki
kimsenin sustuğu bir tarihe.

ama caz makamında
biraz indirebildik mi göğü aşağılara

biri or'da yaşamaya hazırlanıyor
önümüz dağlarda.

başka türlü okunabilen sayfa ya da in short unspoken words

yanlış bir tarihe geldim yine, cebimde buruşmuş bir yas
mevsim denilen bir güz lekesi, ayası sönmüş bir el
unutmuyorum,
tanığı kılındığım bir ölümün sonra gelen sorusunu.
sonda gelen ve sanki unutulmuş bir sözün
arasında bir inilti gibi yükselen

tarih kitaplarından herkese sinmiş bir körlük
şimdi n'eyleyek, n'edek demeden

her dem, hem sedef hem cehennem
hendeklerden gelmeyen seslerden
ey cesetlerle gelen ve fesleğenlere benzeyen
tepelere geçerken menekşeler seven
geçecek elem gecelemeden beklesem, demek
ertelense de emreden elbet kepenklerden geçecek
neşterden, mertebelerden, demden
elden ele değerlense de hedeflenen
n'edek, n'eylesek demeden
gelen hece, bereket, gerçek nefes
ve evet, es-mer, qe-mer

meğer çelik bir örtüyle kapatmışlar üzerini demin
içinde dehşeti saklayan günlerin çıplak hendesesi
geometri, cebir bir simgeymiş gibi gelen dil hadisesi
geçenler vardı, ölülerin etlerini yemeye alışkın
lacivert elbiseleriyle, kibirden çıkmış nefretleriyle
bir duvar afişinden, bir ulus pazarından
ağızlarında sorular, ellerinde silgiler
giriyorlar içeri.

şimdi isimleri gizli bilinmiş bir mim gibi
silgisi bitmiş, gizi yitik, sihri silinmiş bir dil
ilk çizdiği kimliğin, ilk sihri, ilk dişi fikrimizin
ilginç, birinin sildiği ki isin çizdiği filmi kirin

biten bir söz, fışkıran bir hece
öyle ki
dilin kemiği varsa dişlensin artık
çünkü ne yapsak dönüyorlar geri.

-her şey bu zamanı aşıyor sanki

yine de bir ip çekilirse şehirlere
giderim, giderim dilimde kelimelerin serin lekesi
çiçek filizleri, içinde nehir sesleri.

niçin unuttuğumu hatırlamam zor burada
zaman aradan çekilirse susarım, dilimde süt dövmesi
suyun kırdığı beyaz, bir vadiye şimdi diye açılan ağız
orada dursun
bir uzun yürüyüşten dönerim,
burada, yenilmedi üzerinizdeki serinlik, der biri
sesin kilitleri açtığı akşam
dursun orada
biraz daha şimdi.

www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786257 913744
/ithakiyayinlari